

SZÖVEG –
KÓLNEI LÍVIA

KÉP –
PÁCZAI TAMÁS

A cikk a Szerencsejáték Zrt. támogatásával készült.

„BARÁTSÁGBAN IS VAN NAGY Ő”

Nagy Tímeával, kétszeres olimpiai párbajtőr-bajnokunkkal a vizes sportok egyik fellegrárában, a Hajós Alfréd Nemzeti Sportuszodában találkoztam. Szó szerint egy várhoz hasonlít a díszteglás épület: sok-sok lépcsőn jutottunk fel egy toronyszobába, ahonnan Tímea az intézmény életét irányítja.

◆ – **2010-ben hagytad abba az élsportot, és sokan úgy gondolják, egy kétszeres olimpiai bajnok ettől kezdve csak pihen, élvezi az életet.**

– Élvezem az életet, csak éppen nem henyéléssel, hanem munkával. Egy sportoló megtanulja, hogy a semmittevés az ördög játékszerévé tesz. A margitszigeti Hajós Alfréd Nemzeti Sportuszodának lettem először a rendezvényszervezője, majd a létesítmény vezetője. Most nagyon büszkén kihúzom magam, mert a FINA vizes világbajnokság itt nálunk is zajlott, és fantasztikus élmény volt nekünk is, akik a háttérben megfeszítve dolgoztunk. Nagyon örülünk, hogy részesei lehettünk.

– **Milyen sportágakkal vagy most közelebbi kapcsolatban?**

– Sokan csodálkoznak, hogyan lett ilyen szoros a kapcsolatom a vízi sportokkal. Mindhárom gyermekem úszóóvodába járt, és ma mind a hárman vízilabdáznak. Csenge lányom kezdte, és a kisebbek is átvették tőle. Luca ugyan vívott két évig, Csanád pedig focizott, de utána mindketten visszatértek a vízilabdához. Nehéz időszak volt, amikor mindhárman más sportágban próbálkoztak, és háromfelé kellett vinni őket, de az, hogy most mindannyian ide, a Hajós uszodába járnak, számomra maga a csoda.

– **Kilógnak a kortársak csoportjából, amiért nagyon elkötelezetten valami mást csinálnak?**

– A lányoknál nem éles ennyire ez a különbség, hiszen eleve sportosztályba járnak. Csanád fiamnál jön elő inkább ez a probléma, az ő osztálytársai és tanárai nehezebben értik meg, hogyan lehet napi két-két és fél órát sporttal tölteni. Attól félnek, hogy nincs ideje gyerekként élni. Pedig dehogynem! Ha lejönnének ide, látnák, mennyire élvezi. Én mindig engedtem, hogy azzal foglalkozzanak, ami nekik a legjobb, amit ők akartak, nem erőltettem rájuk az elképzeléseimet.

– **A sportolók között te ritkaságnak számítasz, hogy három gyermeked van, és mindhárom után vissza akartál és tudtál térni az élsportba. Kicsit irigyelhetnek azok a kollégáid, akik csak az karrierjük után vagy egyáltalán nem mertek gyermeket vállalni. Tapasztaltál olyat, hogy a gyerekvállalás miatt már nem bíztak az eredményeidben?**

– Mindhárom szülés után leírtak a pályáról az edzők, a versenyzőtársak és a nemzetközi mezőny is. Eleve 35–38 kilót híztam a várandósság idején, és valóban, 102 kilósan nem lehet versenyezni, amikor a versenysúlyom 65 és 70 között volt. De én ismertem magamat, és tudtam, hogy vissza tudok fogyni. Ha én valamit elhatározok, és rákattanok, akkor az úgy fog történni. A harmadik gyermekem születése után ezt már tudták rólam, hittek bennem, ezért a szponzorációt nem is szakították meg, és a versenytársak is teljes erőből vívtak ellenem. Számomra teljesen természetes volt, hogy Csenge, Luca és Csanád megszületése után is folytatni akarom kicsit neheztelt körülmények között is ugyanott, ahol abbahagytam. Az első mindig a gyerkőcök voltak, ez nem volt kérdés. Gyerekek – alvás – edzés – ennyi fért akkor az életembe. A családomtól – a gyerekeim apjától, testvérektől, nagyszülőktől – sok segítséget kaptam, így nem kellett bébiszittert igénybe vennünk, amit magunktól idegennek éreztünk volna.

– **Férjed szakmabeli?**

– Nem, újságíró a végzettsége. Nyolc éve elváltunk, de amikor a gyerekek még picik voltak, sok segítséget kaptam tőle.

– **A versenysportban a testi edzés mellett a mentális felkészülésnek is nagy szerepe van. Fontosnak tartod a sportpszichológusok munkáját?**

– Ha a fiatal hisz benne, hogy számára az jó lehet, akkor egy pszichológus nagyon sokat tud neki segíteni. Én jártam sportpszichológushoz, Vura Mártához, de számomra ő nemcsak egy szakember, hanem szinte a lényemmé vált – annyira jó pszichológus, hogy ezt elérte nálam. Ráadásul először hallani sem akartam róla, az 1996-os atlantai olimpiai kudarcom után másfél évvel egy edzőtáborban mégis megkeresett. Nem volt erőszakos, néha mellém ült, elbeszélgetett velem, így lassan „becserkészett”, megnyert barátként. Mindent tudott rólam, és amivel a vívásban segített, azt életben is hasznosítani tudtam.

– **Ki ajánlotta őt neked, ki küldte hozzád?**

– Móna Pista bácsi, olimpiai bajnok öttusázó. Ő volt az én lelki társam. Ahogyan van a szerelemben nagy Ő,

MINDHÁROM SZÜLÉS UTÁN LEÍRTAK A PÁLYÁRÓL AZ EDZŐK, A VERSENYZŐTÁRSÁK ÉS A NEMZETKÖZI MEZŐNY IS.

úgy van a barátságban is, és nekem Móna Pista bácsi volt az. Szívén viselte az én sportkarrieremet, éveket áldozott az életéből azért, hogy nekem jobb legyen. Ahhoz, hogy valakiből nagy versenyző váljék, a tehetségen és szorgalmon kívül még sok minden szükséges. Ha két ilyen ember áll valaki mögött, az fantasztikus – és akkor az edzőkről még nem is beszéltem, Udvarhelyi Gáborról és Kulcsár Győzőről, akik a saját életüknél is fontosabbnak tartják, hogy jól versenyezz! Én ennek a háttérnek köszönhetem a kiváló eredményeimet, holott sosem voltam a legkiválóbb vívó, mindig voltak nálam jobbak.

– Nem mindig azok hozzák a jó eredményeket, akik kiugró tehetségeknek, csodagyerekeknek látszanak.

– Talán nincs bennük akkora alázat, hogy a saját testüket is gyötörni tudják az eredmény érdekében. Ez az alázat valószínűleg nem is tanítható, hanem született képesség. A szüleim soha nem várták el, hogy élsportoló legyek, hagyták, hogy azt csináljam, amit szeretek, de Anyu minden versenyemen ott volt. Ha utolsó előtti lettem, Anyunak akkor is elkönnyesedett a szeme, és örült, hogy egy embert megelőztem. Ehhez képest volt olyan csapattársam, aki harmadik lett, mégsem merte felhívni a szüleit, mert nem ezt várták el tőle.

– A közönség hangulata a versenyek közben segítette téged, vagy inkább kizárni igyekezted a külvilágot?

–A hazai közönség előtt vívott versenyeken, ahol nagyon meg akartam felelni az elvárásoknak, erősen befolyásolt a drukkolók csapata. Olimpiákon viszont mintha egy bura borult volna fölem, egyetlen hangot hallottam csak, az edzőmét. Ez nyilván lelki alkat kérdése.

– A vallásos hited, amiről a nyilvánosság előtt már többször említést tettél, segített neked valamiben a versenyzés során?

– A hit nem egy-egy területen segít, hanem a hozzáállásomat alakítja, az élményeim feldolgozását befolyásolja, az optimizmusomat adja. Ma is vannak olyan nehéz helyzetek, amikor összeomolhatnék, de én nem tudok összeomlani, legfeljebb egy-két napig mélyponton vagyok. Ezt kapom a hittől: nem hagy összeomlani, mert tudom, hogy tovább kell menni. Az már maga a jutalom, hogy föl tudok állni. Nem hiszek abban ma már, hogy ha félórával többet imádkozom egy megmérettetés előtt, akkor az sikerülni fog – persze régen próbálkoztam ezzel, mondtam is Édesanyámnak, hogy „én annyit imádkoztam érte, miért nincs itt az eredmény?” Ő azt válaszolta, hogy ez nem így működik: „Ha az ellenfél is hívó, és ő ugyanúgy győzni szeretne, akkor hogyan is döntsön az Isten? Végül mégiscsak az nyer, aki jobb időt futott.” Móna Pista bácsi, aki nem volt hívó, azt mondta nekem: „Én bemegyek a templomba, ki tudja, hátha ezzel is tudok neked segíteni!” És valóban ott ült a templomban, és biztos vagyok benne, hogy néhányszor közelebb került az Istenhez, mint én, amikor az eredményeimért imádkoztam. Nem hiszem, hogy a körmenet élén kell menni ahhoz, hogy valakinek valódi hite legyen. Nem tudom eléggé hangoztatni, milyen sokat köszönhetek Pista bácsinak, mekkora szerepet játszott az életemben, sőt, játszik a mai napig. Már nem él köztünk, mégis ott van minden gondolatomban. Itt tartom székem támlájára terítve Pista bácsi kardigánját is, ő engem ma így véd. ♦

ŐTT VOLTUNK ÉS ŐTT LESZÜNK A MAGYAR SPOR NAGY PILLANATAINÁL

KÖSZÖNJÜK, HOGY JÁTÉKODDAL TE IS
TÁMOGATOD A JÖVŐ BAJNOKAIT!

SZERENCSEJÁTÉK ZRT.

2016
TIPPMIX

TOTO